

ήσε το μικρό

ήρθαν από το χωριό

Ποτιδάνεια Δωρίδος αρχές Ιουλίου το φετεινό καλοκαίρι (2002). Η μητέρα, η γιαγιά, η εγγονούλα.

Η γιαγιά και η εγγονούλα πανομοιότυπα! Συμπαθέστατες, με γαλάζια μάτια και οι δύο, αντιπρόσωποι δύο διαφορετικών γενεών. Η μητέρα είπε:

- Η γιαγιά μας το ότι ζει το οφείλει στην προσευχή της εγγονούλας της. Είχε βαρειά πνευμονία και ήταν στο νοσοκομείο. Εκεί έπαθε πνευμονικό οίδημα, οπότε

τελειώσε. Η αδελφή μου με πήρε τηλέφωνο από το νοσοκομείο και μου είπε να ετοιμάσουμε το σπίτι για την κηδεία.

Η κόρη μου ήταν δίπλα στο τηλέφωνο. Όταν άκουσε το θάνατο της γιαγιάς, άρχισε να κλαίει και να φωνάζει: “Όχι, δεν θέλω να πεθάνει η γιαγιά μου! Βοήθα μας Παναγιά μου! Δος μου καλέ μαμά ένα προσευχητάρι να προσευχηθώ!” Με κλάματα έψαχνε τα βιβλία, αλλά δεν έβρισκε εκεί κοντά κανένα. Βρήκε μόνο το πρώτο βιβλίο Θαυμάτων της Παναγίας.

Το άνοιξε και άρχισε να επαναλαμβάνει συνέχεια το απολυτίκιο της Παναγίας μπροστά στα εικονίσματα του σπιτιού! Ζητούσε το παιδί με μεγάλη πίστη και δάκρυα να του χαριστεί η αγαπημένη του γιαγιά. Εγώ παρακολουθούσα έκπληκτη, χωρίς να τολμώ να το διακόψω και να του πω πως στο τηλέφωνο μου είχαν πει ότι είχε πια τελειώσει.

Το τηλέφωνο όμως ξαναχτύπησε. Ήταν πάλι η αδελφή μου, η οποία φανερά συγκινημένη μου είπε:

-Ξέρεις η μητέρα συνήλθε, έδειξε σημάδια ζωής και την έβαλαν αμέσως στην εντατική μονάδα για παρακολούθηση!

Η πίστη του μικρού κοριτσιού νίκησε! Η Υπεραγία Θεοτόκος με τις πρεσβείες Της πήρε παράταση ζωής για την γιαγιά, η οποία παρούσα εδώ τα άκουγε αυτά συγκινημένη, με ένα γλυκύτατο βλέμμα και χαμόγελο.

Είχε δίκιο η εγγονούλα της να την αγαπά τόσο.....

Από το βιβλίο “Παναγία Βαρνάκοβα: Θαύματα της Παναγίας”

Πηγή: agioritikovima.gr